

Игор М. Ђурић

ПЕСМЕ

1990 - 2015

1.

Са мало среће
уз добро вино
и ја сам био човек
И мада сам мрзео
све опипљиве ствари
жену заволах
Најежена кожа
после хладног туша
тема савремена
али непрактична
а после ми се још вина хтело
Бејах неуморан
сав усиљен
доказљив
неизбирљив
лепљиво пипљив
Ујутро ме глава болела
тражио сам другове
срећан
пун себе
пун којечега
са њима пио
и био неко други
10.06 1990, Исток

2.

Када се блато
за ципеле слепи
песма не помаже
чак убија
оне сетне и оне слабе
тада ниси ни брат

нити син или отац
Када се блато за ципеле слепи
део си земље
јер њој припадаш
Када ти блато
под нокте уђе
и видиш у шуми заравњен гроб
не можеш волети
мораш се гадити
и патити и клети
и не смеш бити сам
јер део си земље а
немаш коме рећи
Кад ти се лице
у блато сјури
и зуби осете блатњави ђон
а блато постане
црвено
млако
тад јеси човек
јер људски патиш
и јеси срећан
блатњаво
18.03 1991, Исток

3.

Гоци

Када те чекам
а знам доћи ћеш
и минут ил' два
(не више)
касنيш
све се плашим

да ниси схватила
да те нисам вредан
ил' рекле ти жене
што са керовима
олајавају свет
то исто или нешто горе
Све се плашим
ал' опет мислим
можда ти сат није
најтачнији
или у излог негде гледаш
или си гледала па сад журиш
ил' ниси журила па сад касниш
али ниси схватила
јер кад те видим
некад се смејеш
лепа ко цвеће
ко плод јагоде
знам да ме волиш и вредиш страха
тај минут ил' два
да ниси схватила
13.04 1992, Исток

4.

Песма о Гордани

У животу нисам мислио
да ћу песму жени посвећивати
Мислио сам да је живот једноставан
да се људи не воле
да се само мајке воле
а да мајке нису жене
Самоћа је често нагризана
мојим бестидним мислима
о курвама о бедрима

мрзео сам жене јер ме траже
кад ме не траже
пљувао сам жене
Клео сам судбу своју
што нема анђела да ме разнежи
што нисам човек
јер никад не заплачем
и никог не волим
напротив

(И људи не могу знати
Богови ако вас има
Ви ћете негде наћи да
нисам обичан смртник
дрзнути се па песме писати
ма како јадно звучале
није посао обичних)

Једнога дана заискри
суза једва приметна
мајка се пробуди пресрећна
отац ми пружи десницу
људи ми трајање признаше
сам се себи зачудих
јер никада нисам слутио
да ћу песму жени посвећивати
А песму ето пишем
ал' немам довољно речи
у ствари не знам ни једну

06.09 1992, Исток

5.

Ако све прође
хоће ли остати

макар пепео што га начинисмо
ми који ништа
друго не створисмо
Хоће ли наша деца
имати довољно љубави
и сажаљења
или милости
да нам дозволе
да удишемо њихов ваздух
и њихову воду прљамо
17.02 1994, Исток

6.

Кад Свечи марширају

(Божична песма)

Време
када ће
Свечи марширати
кроз ноћ
са исуканим ножевима није далеко
Биће то колективни погреб
свих нас
и оних који не верују
и других верујућих
Првих зато што су
у јереси огрезли
Других што лажу Бога
а они
Свечи
кад заврше започето
једриће
крвавих хаљина
према Млечном путу
(ваљда им је тамо
негде дом)

а људи ће према небу гледати
чудећи се како то могу мртви

и надати се

Божић Бати

22.12 1996, Исток

7.

Песма о једној слици

Сада је све трен

све стоји

скамењено

али је стварно

јер је постојало

Види се једно дрво

и изнад њега облаци

Не

ништа ту није лажно

чак ни анђео

који седи на дрвету

нити дете

што стоји испод дрвета

и гледа горе

а види само јабуке

црвене и једре

Мало пре тога

све је било другачије

22.04 1997, Исток

8.

Црњанском Милошу

Не верујем да си Лондон волео

Магле су кажу густе

а људске душе сиве

на том острву

Ал` Србије није било
да се у њу вратиш
па ти је било свеједно куд` ћеш
Нема је ни данас
Од Галиције до Хипербореје
читав један људски век
ширине и дужине има ту
У много околних сокака си заш`о
свуд` си тражио
а налазио само
мечкаре и обућаре
никад Србина
Јер онима што су те српством мамили
дражи су били бегови и аге
и коњушари аустријски
него ти
И данас је тако
И једино им је жао
што им утече
и што Исаковиче
у колхоз гурнуше Руси
а не они
Многи се именом твојим ките
данас
`оће своје мермерне свињце да украсе
то их ништа не кошта
а и не дају се више туђи
да се њима диче
Не тугуј зато
стрпи се и чекај
кад поново буде Србије
онда се врати
15.12 1997, Исток

9.

Моја баба Јована
од Костића је
из села Мађара
најближа црква Концелъ
Парох Васа Антић
што је крстио и појао Фундуке
Били су богати духом
ти Костићи
и моја баба
Зато ја пишем песме
Имала Јована
седморо браће
Николу
што пробијаше фронт
солунски
и ту погибе
Никодина
који богати трговац би
ал' му комшије
све разграбише и спалише
ко мени што су
Радоја
што нестале без трага
па га и данас тражимо
Богдана
што је сваку мечку мокрогорску
лично познавао
Милентија
што га Бугари
жива спалише
Младена
што је са Рјепнином
лондонске излоге гледао

Дахауа и Светог се сећајући
И Ратка
Лалка
кога сам ја највише волео
а имао сам и зашта
Сестра Крстана
једва је изговарала
мама
кад је од тифуса страдала
Постила баба
сваку среду и петак
и целог живота плакала
што за Живаном и Недељком
оста само гробова
и то сви
куд који
Ништа више није исто
само баби
некад свећу упалим
Да ли још пости
мале и велике
не знам
и јесу ли се Костићи
најзад окупили
да своје широке душе
у божје атаре населе
и тамо нађу свој мир
...ни то не знам

10.

Песма убија лепоту
и стих никада
не може бити леп
као природа

Може ли се описати
јутарња шумска измаглица
и јелен који трчи
по трави росом наквашеном
дрхтај пре првог пољупца
несан пре прве љубави
зрачак сунца
кроз напукле облаке
и пролећни дан
оивичен слутњом
Зар песма може
да дочара
дедино огњиште за Божић
и црвену јабуку
бабин дар
тугу у срцу
што их више нема
и немир смртника
кога чека мрак
23.03 1998, Исток

11.

Кад снег о Божићу
шкрипи и стење
некад опанак
опара
вуну скваси
спокој призове
Човек без завичаја
тај није ни рођен
и само се претвара
да је један
од броја
од оних што се броје

и пописују
Џаба спокоја
туђи су ово снегови
и Божићи
а опанак овдашњи
тврђи је
неприлагодљив
отеклим ногама бегунца
Какве смо сенке постали
ни смрт нам ништа не може
бесмртна
наша срамота
и њихов презир
и жеља
да децу преваримо
како ми нисмо криви
него неко други
(ко и обично)
Бадњи дан кад је
туга је највећа
неизмерљива
додирљива
Још ако предвече
снег поново падне
зажалимо што доле
нисмо мртви
кад већ овде
нисмо живи.....

октобар 2000, Лазаревац

12.

НАДА.....

Не

наде више нема

У прах и пепео
у сан вечни
претворио се човек
(онај што седи преко пута)
Самлели су последње зрно
источки млинови
Било је много
и зрневља
млинова и планова
И мене
нас
и воде
(да камен окрене)
и судбине
(што камен прорекне)
Милиони зрна бахатости
таштине и смерности
било је
Било је карактера
што га је вода брушила
и спокоја
јер је правда вечна
кад је од Бога
(Дал' нема воде ил' нема људи)
Да нам је један човек
(кад смо већ Бога издали)
па макар жену немао
један
прави
водом умивен
Било би и нас
и бахатих
и скрушених
ал' би се звали и дозивали
својим именима

ситно самлевеним
Будили би се зором
вуну влачили о подневу
ракију пили вечером
Да нам је бар наде
(које више нема)
да нас неко лаже
(нека му је Богом просто)
о човеку томе
"доћи ће"
да кажу
"чекај мало"
нек лажу.

Па да се зором будимо са надом
да подневом наду заливамо
а увече на њу земљу згрћемо
Тако би лакше било
јули 2001, Лазаревац

13.

РАЈ

Је ли на небу?
Или у глави?
Космос?
Или душа?
И чиме га заслужујемо?
Тиме што смо пасји послушни?
Или:
хоризонтом испред себе?
маштом у себи?
и прошлошћу иза себе?
Рекао бих:
слободом.
јули 2004, Лазаревац

14.

То што сам ружан
и прљав
није разлог да ме
не узмеш за свог
Не мораш да волиш
само ме узми
Ваљаћу ти
овако крезуб и
клемпав
Служићу ти
роб ћу бити
све ћу радити
само ме по некад
припи уз твоје лепо
и похотно тело
уз твоје набрекле дојке
да осетим твоју глатку кожу
и складно лице
Пољуби ме у уста
и ако смрде
а ја ћу ти скинути
звезду са неба
ако будем могао
да се исправим
због грбе на леђима
Води ме са собом
као куче макар
ја ћу те пратити
својим шепавим кораком
отресајући буве успут
И љубићу земљу којом ходиш
ако ме легнеш

поред себе
макар ме упишаног
ујутро нашла
Тако су ме учили
кад сам био мали
говорили су да
љубав нема границе
само буди добар
душа чини човека
никако изглед
Зато ме узми...
август, 2004

15.

Лагали су те
о свему што су о мени
рекли
Лажу
Кад ти говоре о мени
причају о себи
само што тога нису свесни
а ни ти
чим их слушаш
Све чега се плаше
Све што нису могли
(или смели)
Све што су лагали
(и украли)
Кад год прст опрљају
бришући дупе
Или помисле ружно
о својој сестри
Све је то разлог
што мене мрзе

и што лажу о мени
Јер ја јездим облацима
и гледам кроз њих
Ја сам песник...

10. август 2004, Лазаревац

16.

Ка смо већ код жена:

крава - води
кобила - пасе се
крмача - букари се
овца - мрка се
коза - прца се
кокошка - јари се

14. март 2006

17.

Година једна
Десет дана
Пар месеци
И неколико сати
Кад све збројим
Или све спојим
Може ли стати
У ране јаде
Ил' позну мудрост
Јер ја не стојим
Само постојим
Тако се надам
У своју лудост
И ту могућност
Да можда прође
По некад дође
Литар спокоја
Кило односа
Кубик стања

Да кући бежим
Почетак да стане
Па бацим дане
И ноћи кренем
Ја трошим туђе
И смишљаам своје
Да признам победу
Уновчим пораз
Потпишем признање
Вратим одликовање
Потражим ороз
Побледим скроз
Без икаквог смисла
Ко песма сувисла
Махнем крилима
У инат живима
11. фебруар 2007, Њујорк

18.

Јутрос се једна Амбиција смежурала
у Пусто Ишчекивање
Пусто Ишчекивање се преточило
у Болесну Чежњу
Болесна Чежња је кап по кап искапала
у Безнађе
У Безнађу се онда тражио излаз
из Грешне Жеље да будем Слободан
у Својим Мислима
2007, Њујорк

19.

Нису лађе потонуле
Оне нису могле да плове
Па ни да тону

Насукане у свом смислу –
бесмислене су Идеје
24. фебруар 2007, Њујорк

20.

Jack Daniel's-у из Tennessee-а

Пијан ко спашен
Заливен ко умивен
Сравњен ко слављен
Убијен ко рођен
Налокан и облокан
Наждрокан и смотан
Заливађен и забрађен
Накривљен омиљеним
Мортус ко corpus
Треска ко delicti
Бетон за бонтон
Риголето за повраћето
Лево и десно
Од горе ка доле
До WC шоље

Дно чаше ми прија само ако има још до дна флаше.
И на дну чаше (или флаше) ја не тражим истину, утеху и спас.
Не тражим ништа осим: четрдесет процената у води и три до четири истих у
крви.

15. март 2007, Њујорк

21.

Јада ми се мајка
мог погинулог саборца
како јој сваке ноћи
на сан долази
и жали јој се да је гладан
То јој је
вели

најжалије
па ме пита
"јел' једосте тога дана"

Не брини мајко
пробисвети и барабе
не умиру гладни
Пљачкаши и паликуће
прво једу па умру
Убице једући
убијају и 'миру

А умро је гладан
Дао је тога дана
своје следовање хране
старици и старцу
склупчаним у углу
од страха и глади
у тамо неком "непријатељском" селу
И рек'о ми
"људи су људи"

Метак није опалио
а да се није трудио да промаши
и тако цео рат
док га исти не сустиже
тога дана
Да је остао да поједе
своје следовање
другима дато
можда би се и размимоиш'о
са метком и смрћу
Тако мало фали
и да се сретнеш
и да избегнеш

смрт

Тај ни мрава није згазио
Али га неколико месеци
после смрти и непоједеног ручка
ма'ните и сите жентураче
прогласише за
пробисвета и барабу
пљачкаша и паликућу
убицу ситог и преситог
пљачком подгојеног
(И то ми би најтеже
нека све остало
ал' сит није био)

Ћораве у царству слепих
(па не виде мрак око себе)
глуве у безваздушном простору
(па нису у стању да разазнају тишину)
празне у глави и души
(па у немогућности да осете бестежину
свог злодела)
нису могле ни знати ништа
о хлебу и конзерви
од човека датим

Није гладан мајко
људи не умиру гладни
По некад само свој век
фукара гладна проживи
и поред вазда пуне совре

New York , 2007

22.

Источка река навише

Мокра Гора наниже
Свуд ми се једнако пише
А ти ме не волиш више

Суза ми сузу сустиже
Побелеле косе су моје
И крај је живота све ближе
А ти ме не волиш више

Риба риби гризе реп
Врана врани не вади очи
Брига на бригу се ниже
А ти ме не волиш више

Чиме се будала дичи
Тога се паметан стиди
Тешке су јесење кише
А ти ме не волиш више

Јер ти ме не волиш више
И због риме ми требају кише
И требаће све више и више
Јер песма се безљубавна пише
(или: јер љубави нема више)

30. март 2007

23.

Јебав'о сам и био јебан
Локао и бивао жедан
Волео сам да подметнем дупе
Од игала скривао сам рупе

Исправљао и кривио Дрине
Одлазио у три материне
Враћао се с' неповратна пута

Не враћао задужена дуга

Издао сам најбољега друга
Недостојном бивао сам слуга
Неверници остао сам веран
Ни у цркви нисам био смеран

Децу сам због каријере прод'о
Идеју сам ставио на добош
Потпалио комшијину шталу
Са кравом му после збијо шалу

Отаџбину ценио сам џабе
Говорио да су добре Швабе
Смејао се историјској сенки
Говорио : још бољи су Јенки

Дезертир'о у сред бела дана
Променио веру сам због пара
Успео сам најзад у глобали
Сада радим НЕВЛАДИНЕ ствари

01. април 2007

24.

Желим да стојим: право

ни: лево

ни: десно

криво: не дај Боже

Хоћу да живим: славно

ни: мало

ни: много

ал' право: ако Бог да

Има да умрем: равно

ни: дужан

ни: кужан

и ако: ружан
пред Богом: чист
Желим да умрем: здрав
Желим да стојим: прав
па пошто сам живео: славно
да на миру почивам: равно.
петак 13-ти јул 2007

25.

Ми смо деца рокенрола
Ми смо деца комунизма
Ми смо деца Чернобиља
Ми смо деца изобиља

Синови смо комуниста
Синови националиста
Синови смо Русије
И мајчице Србије

Деца су нам разнополна
Деца су нам изоколна
Деца су нам детињаста
На очеве дебиласта

Ми смо деца рокенрола
Синови смо комуниста
Деца су нам детињаста
Па таква и песма наста
17. август 2007

26.

Ах, и, куда?!?
Од тебе: требаш схватити свет.
Од света: не могу схватити тебе.

Куд?

02. октобар 2007, Лазаревац

27.

Тестамент

Остављам неусахлу потребу
да створим дело
Некоме
нек тај Неко доврши
то што му поклањам
нек почне
ако ја нисам
па Другом нек остави
ако не сврши
као што ја нисам
ни почео
како он није
завршио
к'о што тај трећи
неће ни пробати
јер неће схватити
важност остављеног
и ваљаност
оставинског поступка.

Остављам још и цвеће
на градском тргу
осамнаестогодишњим девојкама
и то оним
што пишу песме
и воле цвеће
колико год да их има
ма ни једне не било
макар и оним
што су осамнаест
имале пре осамнаест

(и две што крију).

Остављам ове стихове
себи
јер мени једино нешто значе
пошто је неусахла потреба
да створим дело
остављена Некоме
а Једној што има
већ два пута осамнаест
(и две што крије)
и воли цвеће
и пише песме
тестаментарно остављам
наливперо којим пишем
(и цвеће на градском тргу).

14. децембар 2007, Лазаревац

28.

Већ ми је коса
сребрним концима окићена
а и даље бих хтео
да бадњаком по огњишту царам
колико жара толико пара
у авлији живине у тору оваца
у кући дечице у пољу пшенице
и све тако редом
Већ сам у годинама дебелим
и скоро ћу скроз да побелим
а Божић волим ко да сам дете
чекам да ме дарују
деде и бабе тетке и стрине
мрке старине и црне шамије

И Христос се роди
зверајући по соби
погледом на ветрину
не чувши Ваистину
црвена јабука озго дар
динар округли из длана храпавог
Све је ово давнашњи сан
а опет је данас тај исти дан
само ја нисам исти
бадњак је купљен
огњишта немам
без полазника за столом дремам
и ако је Божић
нисам довољан сам себи
па будим сина
да му причу причам
о Бадњаку и зори
дединој кући и бабиној кеси
о Божићној бајци
и нама младим јунацима у њој
о томе како искрице ватре
испуњавају жеље
а он ће на то:
"something like Harry Potter?!"
06. јануар 2008

29.

Спијем а не снијем
До снова без основа
Не иде...
3. март 2008

30.

Шака праха

И кап воде на длану
Више од тога нам није дато!

06. март 2008

31.

Шума испред нас
може бити:
пун магацин кундака
или:
читава библиотека књига
Никада се не зна
и не зависи од нас
а још мање од дрвета.

29. април 2008

32.

Газио сам Исток воду 'ладну
Да потерам своју љубав врелу
Подворио нисам мајку јадну
Ал' Гордану волео сам целу.

Газио сам, газићу и газим
Мазио сам, мазићу и мазим
Љубио сам док се љубит дало
Данас схватам: љубио сам мало.

Колико је вода Исток хладна
Колико су усне њене вруће
Тол'ко ми је сада судба гадна
Што ме нема око њене куће

Нег' и она ко чувена Цвета
Свакодневно мојом кућом шета

Подворава са мном мајку јадну
И проклиње Исток воду 'ладну.

2008

33.

Недостаје ми пар љубавних рима:
да песник будем.

Један стих, тек, можда.

Један поглед, дрхтај.

Недостаје ми жена једна:

да бих био љубавник.

2008

34.

Изрез V на леђима

Црвена блуза тако узбудљива

Двадесетиједна година

Усне са укусом јагода

Очи по боји чампарасте

Осмех јој није дао да одрасте

Речи романтичне и китњасте

Жеље остварљиве и земаљске

Заволео сам пре него је видео

И нисам се ни мало стидео

И нисам на Бога хулио

Кад сам је анђелом назвао

2008

35.

До речи углавном држе они

од којих ништа не зависи.

О верности ћете чути само

из уста жене коју неће нико.

О духу говоре само ружни.
О поштењу зборе сиромашни.
О вери сричу они који
су већ заслужили пакао.
Ко: о чему? Курва: о поштењу.
Војник: о скраћењу.
2008

36.

Шала мала,
Та девојка није знала,
Да је љубав:
Шала мала,
Да је живот:
Препун зала.
Та девојка није знала,
Да сам тада хват'о зјала,
Она није чак ни знала
Да и није моја "мала",
И кад даде шта је дала,
Већ тад поче да ме смара.
2008

37.

У снове ми дође свашта
Многе слике, разни људи.
Сањам немогуће ситуације, ретко кад, скоро никад, оне лепе и пријатне.
Увек, и само, стресне и болне.
У снове ми дође свашта
То је једна крупна машта
Кад би тако писат' знао
С' таквом маштом
С' таким стилем
Премца мени не би било
О слави се не би снило
Већ би славе прегршт било

Кад би писат' тако знао
С' таквим жаром
С' таквом снагом
К'о што снијем
К'о што сањам
Престао бих ја да клањам
Већ бих био ком се клању

Када бих могао да пресликам неке слике из својих снова?! То би било добро.
Да испричам неке приче?! То би било још боље али свакако много теже.

Сањам свашта
Да је рашта
Да по некад сањам лепо.
октобар 2008

38.

Са брда се ваља облак
Киша са неба сиће
Тако јест' и хоће
У души је беснела бура
Душа је нешто незнано
Тако је увек и биће
У глави је јасно
Бивало и јесте
Где смо и где сте
Киша је сипила капљом
Душа је сенила беном
Глава је бенила сеном
Киша, душа, глава
Облак, тело, страва
У облаку је глава
У души је страва
У телу је вода
Живела слобода!!!
(да уметник будем?!?)

2008

38.

Овог поприлично сунчаног и лепог дана
Позивам добру вољу на договор о
Заједничком животу без икаквог условљавања
Са било чије стране
Позивам цвеће да процвета у пролеће
Позивам ноћ и дан
Сутон и праскозорје
Да се смењују
Позивам реч да чини добро
А људе да чују реч
Позивам сан да оствари план и
Претварам све планове у снове
Позивам кист да ослика свод
Позивам чело да додирне под
Позивам усне да осете друге
И оне друге да буду сочне
И оне бочне
Горе и доле
И оне напред и оне назад
Дочекујем данас хлебом и сољу
И позивам их на добру вољу

2008

39.

Овог поприлично тмурног и кишовитог
Дана одбијам сваку помисао да
Спустим осмех на усне
Одбијам да будем млад
Одбијам да сам то био некад
Икад
Одбијам да оплодим жену
Одбијам месечеву мену

И љубав снену и лењу
И одбијам на овакав дан
Да побегнем и будем сам
Јер већ сам сам
И бесан сам пас
Што гризе кишни дан
2008

40.

Све како је требало:
Ти си чинио
Ниси приговарао
Ниси се бунио
Ниси одговарао
Ниси устао противу
И шта опет не ваља?
Сада?
Све што је требало:
Ти ниси чинио
А опет те нико:
Не поштује
01. јануар 2009

41.

Хвала Господе на добрим вестима
Ето, жив сам
Мада је мој родни град мртав
Никада не иду два добра заједно
А зло хоће и зна да се удружи
Зато смо ми Срби несложни
И само нас слога
Које, хвала Теби, немамо
У злу може спасити
Хвала Господе
Што нас ниси измирио и објединио

Осим у патњи
Хвала Господе
Што, по твојме, нисмо сложни
Тако као људи имамо шансу
Хвала ти
Жив сам
А мој град је и онако био стар
2009

42.
Отидох код брата
До Баната
Они за цанарику
Веле
Ринглов
Око Колубаре
Где живи
Ово магаре
Косилица је
Салаица
Код братанца
Око Чачка
Није мачак
Него мачка
Нису стубе
Већ су лотре
Али мене
Када смотре
И горе и доле
Роморе и зборе
И овде и тамо
Име ми тражу
"Ово је Шиптар"
Кажу
2009

43.

На Велики петак
У време смерно и тихо
Добих скарадну мисао
И жељу
Да у чашу црног вина
Источеног из каквог
Хочанског подрума
Удробим кришке
Језика и риме
Историје и смрти
Надробим
Врх дојке што доји
Милује се и лиже
Кришке
Имена и презимена
Године кришака
Смрти и рођења
Кришке од кришака
Хлеба
Имам жељу
Да тако удробљену
Завињену чашу
Дигнем изнад главе
Пролијем вино по лицу
Па тако причешћен
Васкрснем на другом месту
У ово исто време
Кад и живим
17. април 2009

44.

Кроз сито сам јутрос

Просејао ноћашње снове
Све што је ситно
Кроз сито
Ко прах прође
Па падне на јастук

Сањао сам
Како си лепа
Како сам млад
У трошној кући
На две воде
Мирисала си
Сањао сам
На кап росе
Са латице руже
Предкућне
Како се љубимо
Сећао сам се сна
И људи завидних

Ситно су млевени
Моји снови
Мало остаде
Непросејаних
Јутром
У ситу

Опет доста
За један живот
И једну љубав
Највишљу на свету
Ко најдубље море

Оно што остане непросејано
И недосањано

То су остварени људски снови

Остало заспи са нама

2009

45.

Србин Српчету своме.....

Ракију нем'о да печеш – ако не'ш да препецаш
Не буди кецан – већ ти да кецаш
Ширу на време преточи – са пијењем вина присмочи
Дрва пред кућу – у рано пролеће
Теглу у шпајз – кад пожути лишће
У обору и у тору – да је гужва
Славу преслави – ту не жали
(ако је посно, штапин потпали, па скупљај рибу по Морави, штапин не
жали да ти рибу не би за душу дали)
И кад ти није по вољи – за Ускрс и Божић обавезно кољи
То ти је – за напредак бољи
Дивљег вепра чим саставиш – мораш да шкопиш
И да бегаш – да влас' не ушкопи тебе
Нема тога што не најебе – кад га у'вате у ловостајно
Жену вазда - у послу да држиш
И да је научиш од ногу млади' – задња за софру а прва да ради
Децу ни пијан – немо' да мазиш
Рођацима кукај – и увек да тражиш
Тако ће те се - клону
За весеље не штеди – ће се врне
И ти си носио – нико те пит'о није
Ни кад си мањкао – ни кад прелије
(а, ово друго, да рекнем је ретко)
За жалос' кол'ко се има – није срамота
По тем се шири – до свога плота
Другим речима – простри се колико си дуг
(па и краће)
Јер дуг није добар друг – а тај што га сахрањујеш није за плуг
Па неће ни да допринесе – чис' губитак са њим
Ко ја смојим оцом – и ти самном што ћеш
У рат не иди – док те држава не зовне
("оно" ти је испод греде кровне)
Посленаке – јеби матер душманину
(обавезно понеси сланину, добра је да се смаже и да пушка не откаже)

Тако да кажеш – и своме сину
 Ми јесмо свакакви – овакви онакви
 Ал' отаџбину волимо – и за њу гинемо
 (да му јебем матер, ретко са којим ратом разминемо, једино прадеда
 Тома, уби га на међи Годор пре тога)
 Окуми се – само једаред
 Никоме нису непријатељи – мимо писаног броја потребни
 (и то само ако старо кумство изумре, што се у задње време често
 дешава)
 Комшију ко'цем заједно с' оцем – и њега и сина му
 Да пцујеш редно – до петог колена
 (како те је учио деда)
 Немо' да минеш ни кћер – ни дете
 (Бога је деда најволео да оплете)
 У Цркву кад мораш – ал' како требају
 Опрезно дадни – не дај да те прота изује
 Оћу да кажем – попа зајеби
 Никаква вајда – од њега теби
 Кад ти се смогадне – пред задругу на пиво
 У лад га цевчи – не јеби ништа живо
 Их ал' је слатко – на жалост кратко
 Ил' немаш пара – ил' њива зове
 Нед'о ти Бог – да је пустиш у корове
 Госта да дочекаш – посету чим пре да вратиш
 Он ће да схвати – и ти да схватиш
 Свакога госта - три дана доста
 (доста и један ал' нема риме)
 Гологузију избегавај – чиновника помилуј
 Богатога похвали – комшиницу повали
 Порезнике избегни – шумару побегни
 У суду се скруши – кад ти дају пуши
 (ти немој да нудиш, цигара ти свака треба)
 Државно кради – сечи и носи
 Држава зато постоји – да будемо на своме своји
 (зато смо гинули још од давнина, обашка деда Тома)
 Кад жито у млин гулиш – очи на леђа да туриш
 Вагу да пратиш у вр' трепавице – иначе оста без половице
 (таки је млинар Шмрца)
 Зајми кад мораш – не врћи кад год можеш
 Не давај никако – ко да си бацио

И они мисле ко ти – род сте и комшије
(крушка под крушку)
Имање добијаш – тек кад умрем
Да се шта питам – ни тад не би
(ал' нећу се питат ништа)
Кад отац Васа - заврши опело
(нек пожури да би се на време јело)
И комшије ракијом - засладе печење
Почећеш са браћом – јебење
И – делење.....
И – делење.....
2009

46.

Човек, увек, на крају: заспи.
Ма шта чуо, ма шта му чинили –
увек, на крају: заспи.
Људи углавном преспавају живот.
Када не знају куд са собом,
кад се уплаше или су немоћни:
они, људи, се: успавају.
Нити једна бол, ни једна смрт –
не могу спречити човека да спава.
Или, заспи
или се успава.
Главно: будан није.
Колико год да му се о глави радило,
колико ма му о судби решавали –
човек сније и спијући најчешће:
ништа не сања.
Човек, увек, на крају заспи,
и, пробуди се: по некад,
сасвим кратко и безазлено,
безопасно и ненамерно.
Пробуди се да би поново заспао –
ништа друго.

Спавати без снова – није то страшно.
У сну бити к'о мртав, то је уобичајено.

Страшно је,
што човек успављујући се,
бежи од тога: да будан сније,
да снове сања у будноме и
разборитоме ништавилу, званом:
живот.

Човек, увек, на крају заспи.
Само: буди ли се увек?

2009

47.

Ајде да се мазимо,
да не бих ја то чинио:
сам са собом –
а ти са другима.

2009

48.

Вештина и вештичарење су речи са истом основом и значењем.

Знање и срање се римују.
Поштење је као сексуално општење.
Добар и будала су исто.
Невина жена је исто што и невин убица.
Свршити значи: крај.
Скрајнути се исто је што и: убити!

2010

49.

Ако ти јаве да је Мика умро
не веруј им, драга моја
Говорим речи, ето,
у име Бога и с' правом:
не веруј им!!!

Ако ти јаве да је умро

песник било који
Па и Мика
Па и ја
Веруј кол'ко да завараш траг
Да поверују - да верујеш
Да сакријеш мисао
Да те оставе на миру
Да збуниш душманина

Није песник диг'о руку на себе
- па умро
Није у дубини воде остао без зрака
- па издахнуо
Није полетео у смрт
- попут ласте
Није га коноп нажуљао
- тамо где га је девица љубила
Лажу јер истина је све то
- а песник није умро
Па ни Мика
Само се одселио
Песник
Па и Мика

Ако ти јаве да је Мика умро,
да је неки песник престао да дише
Не веруј!!!
Лажу!!!

Мала моја, драга моја
Лагао је Мика да ће ти јављати
о смрти песника
Лажу и други што кажу:
"да песници умиру млади"
Ко су они и што су?
Зар ниткови што знају све
о кишама у Бресту?!
Зар њима да верујеш
Зар да они умру тек тако?
Не!!!

Они само оду, одшетају
До неке мале из Крупе
До Баљшој театра
Или до дворова Дунђерских
Ил' једноставно заспу
Па их узалуд будиш
Оду:
јер им је мучна усамљеност
и слабост

Елем, ако ти јаве да се песник неки
изгубио у водама Женевског или ког другог језера
Или у дубинама Јонског мора
негде између Солуна и Крфа
Ако слажу да је висио у загребачком парку
убијен и обешен
Да су га нашли испод моста смрсканог о сопствено незнађе
Умрлог од глади
у Градској или Казалишној кавани
или срезаних вена у хотелу Англетер
Да га је јектика убила
Или куршум двобојски
(Не веруј, опет, да је Мика умро)
Да је заклан због песме
Да је протеран и усамљен душу испуштао
непризнат и пијан дрхтећи
у грозници умирући
без динара у цепу
(а већ тада бесмртан)
Ако ти јаве
Да је неки Микин исписник:
умро
Знај:
није смрт коначан чин за песника
после песника нема: да нема ништа
Него остане нешто - поред душе
Песници
па самим тим и Мика
не умру чак ни од љубави

Ако ти јаве
да је на Суматри душа
умрлог песника
а да то није Мика
(јер за њега су већ јавили да ће јавити)
да је умро
Не веруј!!!
Због себе и будуће деце
коју ћеш родити:
која ће писати

Не веруј ништа!!!

Покојни Иво
болнички друг конте-а Ива
који је још бесмртно жив
ко и Мика што је
к'о сви што смо
сенио је да су песници принчеви
само: без дворца и принцезе.....

Даклем,
мала велика моја,
док опевамо равницу
вечерас
немој веровати ништа!!!
О смрти Микиној
и других,
толико му,
њима,
нама,
дугујемо....
2010

50.

Ретко кад душмани
успеју да ми помрсе рачуне.
То је зато што је моје поимање "рачуна"
дијаметрално супротно од њиховог,
па они мрсе по својим аршинима

који мене не дотичу.

Ја и душмани моји:
Не дивимо се истим људима!
Не тежимо истим циљевима!
Другачије се рађамо и мремо!
Различити нас попови поју!
Друго наричу за нама, сасвим!
Судбине су нам друкче!
Друге волимо, друге нас воле!
Различно стењемо кад нас боли или уживамо!
Ходимо супротним странама улице!
На различитим местима приче се помињемо!

Душмани моји мисле,
да су ме љубоморним учинили:
кад цркву саграде?!
Кад људи устану док они улазе?!
Кад дадну сиротињи пред камерама
и успаљеним новинаркама?!
Док мене нико ич не јебе!!!

Није тако!!!
Разна нам је мера:
па друкчије међе међимо.
Ја немам омеђено:
а душманин 'оће баш то да ми отме.
И жене су нам различите и друге.
Ја легам са женама,
а моји душмани облежу жене.
Ја их поштујем –
они их опасују.
Мене воле а њих желе.
Мене жале а за њима овлажене чезну.

Не мрсе ми конце!!!
Само ми по некад поцепају мреже,
па не могу зором да изловим сунца
за себе и
осмеха за моју љубав.
Ја после крпим –
па буде за сутра.

И кад ме убијају –
добро ми чине.
Одричу ме њиховог света.
Мој свет –
није свет –
за њих.
Њихов свет је свет –
који, по мени -
треба уништити.
Боље и без света
него са таквим.

Једном сам се сажалио
на душманина мога:
па га пустио да ме повреди.
Било му је свеједно –
није разумео моју патњу.
Учинило му се сувише лаким.
Одмах је отишао из моје куће:
да другоме буде душманин,
да другога кињи!

Ни ја, нити они:
душмани моји,
не желимо да будемо исти.
Не би имало смисла,
сврхе би се изгубило!

Овако, свакодневно:
не дотиче ме зло душманско.
Не дотичем ни ја зло.
Само филозофски посматрам
и подсмевам се.
А, смеју се и они мени:
што сам песник
и немам пара
у којима се они даве.
Чак имају и деци својој да дадну!!!
Чак имају и децу!!!
- душмани моји...
2010

51.

Пробудиш се једног јутра и
осетиш да је ту:
стигло је пролеће!
Шива те по лицу,
запљускује те милином:
имаш седамнаест година.
Пробудиш се тако и
жалиш што си уопште спавао.
У срцу ти места за сву љубав света,
међу ногама динамит,
у глави хаос.
Следећег пролећа добићеш личну карту.

Још док си се будио,
без обзира на пролеће:
хтео си жену!!!
Девојчицу твојих година:
да волиш!
Пријатељицу твоје тетке:

да туцаш!
Имаш седамнаест година,
девојчица шеснаест,
теткина другарица четрдесет и две.
У просеку сви имате:
двадесет и пет.
Зрело доба за љубав и секс.

Бејаше пролеће.
Данас ми је скоро четрдесет и две.
Пре две године: имао сам их.
Опоганио се свет, у међувремену.
Не смеш говорити о шеснаестогодишњакињама,
у четрдесет и другој, (плус: две са стране),
чак ни када се враћаш у прошлост,
кад о њима причаш мозгом адолесцента.
А тетке и њихове дружбенице
су поумирале.
Средњошколке ме гледају испод ока:
кришом, чежњиво.....
Забрањено им је законом:
да воле своје идоле!
Погано време нам оте жене!!!
Ја сам сада:
теткина пријатељица:
нечије тетке.

Пролеће!!!
Ах, пролеће!!!
Тада се све заборавља,
тада ништа није важно:
осим љубави.
Само за неке друге младе,
жељне љубави.
Али, када имаш петнаест

или шеснаест година,
седамнаест или тринаест,
(или, ма колико: изнад десет а испод двадесет):
ма, тада је то невероватан осећај.
Не знају људи колико вреди
једно добро пролеће
у младости?!
За животарење:
уз помоћ успомена.
Пробудиш се једног јутра
и осетиш да је ту:
стигло је пролеће.

Пролеће је у овој песми:
колатерална штета
окретања земље и
моје потребе да пишем.
Говорећи о пролећу:
ја мислим на жене.
Мало је сто пролећа
да се упозна само једна жена.
Знајући једну - не знаш друге,
свака је за себе:
јер жена мрзи само онога којег воли.

Суштину магије пролећа:
чине жене.
Свет се врти око жена.
Отуд пролеће.
Ја пишем ову песму – због жена!
Био сам бунтовник – због жена!
Вртео сам се око жена – због жена!
Општински службеник је ту – због жена!
Народ се тукао са полицијом – због жена!
Ја сам путовао у Београд – због жена!

И земља се окреће – због њих.
Отуд пролеће.

Мало је и сто пролећа:
да се сретне само једна жена -
и ако си их на десетине волео и имао.

2010

52.

Стави ми рецку!
Укњижи ме!
Избриши ме!
Заведи ме!
Одјави ме!
Упиши ме!

Како год хоћеш?!
Како год мораш?!
Како год желиш?!
Како год знаш?!

Најлепша си кад си лепа!
Најслађа си кад си слатка!
Свиђам ти се јер си слепа!
Путена си јер си глатка!

Одузећу ти невиност!
Оптужићу те невину!
Окренућу те невичну!
Пробушићу те уску!

Волећу те!
Желећу те!
Туцаћу те!
Жалићу те!

Волет ћеш ме.
Желет ћеш ме.
Зајебат ћеш ме.
Прежалит ћеш ме.

Ћу
Ћеш
Ће
Ћемо
Ћете
Ће
2010

53.

Ко неважна карта
на велики улог
пала је: смрт
Само трен пре тога
веровали смо
да се партија може добити
Онда је захладнело
зором се на траву
слагало иње
Као сан на очи
спустила се: смрт

Трчали смо ивицом
фудбалских игралишта
наших младости
Бежали линијом траке
радничког ресторана
до последњег оброка
(Неке жене су заплакале)
А онда
као кап воде
са хладне флаше пива
склизнула је: смрт

Наручили смо
последње туре безнађа
ударили по дупету
поспане конобарице
А онда
као измишљена бројка
на већ погрешно
изведеном рачуну
наплаћена је: смрт

Звецкао је ситниш
у пробушеним џеповима
кроз које је нада
ономад
испала и лежала
по ибарским магистралама
изгажена ко невиност
газдарица самачких собица
Планови су потонули
дошла је: смрт

Смејали смо се
јер нисмо веровали
треба то признати
Подељен је један
јагњећи бубрег
на равне части
зачињен и у сласт
поједен
Досољена је и: смрт

Једна чаша славског вина
остала је пуна
у судопери
Подрхтавао је глас
здравичара
свећа се топила
Онда се као
мирис тамњана

осетила: смрт

Обећао си
макар једна чаша
нечега што није лек
Једно "иди"
једва подигнута рука
последње је што си ми
даровао
после чоколаде
а пре сузног погледа
Онда си: затворио очи

Смејали смо се (пре тога)
јер се један од нас
није плашио
а то нисам био ја
Путовао сам у
једном мехуру
киселе воде
кад су јавили
да те смрт води код себе
(причали су ми потом:
да си се борио до краја)
Као погрешан потез
скакачем
заскочила је: смрт

Сузу нисам имао
нисам стигао
да испричам причу
макар
да схватим
Остао је само
бљунав укус кваса
твоја вера
и моја невера
што сам те
лагао
да ћеш живети

а већ си: умирао
Слободану Манојловић (1954-2010)

54.

Читам Ериха Фрома
Бекство од слободе
На клозетској шоље
Веома неслободан
Хоћу ли се ослободити
Не зависи од Фрома
Не зависи од мене
Већ од тога шта
Сам јуче ждрао:
И колико
2011

55.

Леп и сунчан пролећни дан
Ја сам
Ни кучета
Ни мачета
Ни пичета
Тетка ми болесна
Мајка се удала
Ја сам
Одсутан
Злослутан
Омађијан
Ја сам
Надигнут
Не привикнут
Повучен
И: дотучен
2011

56.

Ја сам сада: човек лимунада

Имам воду у колелу

Имам шећер у крви

Имам киселину у желуцу

Најзад:

Имам и сламчицу међу ногама

А некада сам био: човек бакљада

Сијао сам духом

Горео сам срцем

Махао сам тврдцем

Сад сам лимунада

Био сам бакљада:

Сијао сам, горео сам, витлао сам

Између бакљаде и лимунаде

Читаве су плејаде

Мереопе и Стеропе

И све су биле младе:

Док је пламен буктао

А сада су киселе:

Лимун се смежурао

2011

57.

Некад је разлог баналан

али је исход фаталан.

По некад је исход неважан

и ако је разлог озбиљан.

2011

58.

Гледам порнић
Трљајући главић

Сањам јebачину
Држећи батачину

Прижељкујем да сојке
Понуде ми дојке

Пао бих ничице
Због једне пичице

2011

59.

Давно ми стих није закуцао на
капке

Поодавно ми невина девојка није
ушла под јорган
Шкрт сам на осмеху
тежак на сузу

У магли сам и лепо ми је
Густа је није она што
плови тик изнад земље
већ права
и ја изгубљен у њој

Давно стих нисам описао
ни неверницу љубио
Човек ли сам
или шта

Сећам се
једне зиме
једног дана
једне магле
сијало је Сунце
(што уосталом стално и чини)
пред или после празника
ходајући заволах
невину неверницу

Од тада са реченицом
бој бијем
немам стих
Са маглом
бој губим
немам поглед
Волим и трпим...
2011

60.

СТРАХ

Плашим се страха
Што долази из мрака
И доводи до стања:
Страх из незнања!

Плашим се страха
Страхом се плашим
Кад год сам усамљен
Њега се машим!

Машим се страха
Бојим се, знојим се
Бежим од сене

Која је испред мене!

Страхујем ни за шта
Мој страх је фикција
Тако реалан и постојећ
Опипљив: такорећ!

Плашим умрећу
Доживети нећу
Да победим страх
Макар на мах!

2011

61.

Од када је света и века
кроз Исток протиче река
Бог да нас сачува
кад Истоком ветар дува
Ал' кад се ракија љушти
нит мећава носи
нит вода пљушти
Прва ко трње
друга ко слама
А кад трећа сама дође
ђаво сокаком прође
И тад нам поремети
и то мало памети!

2011

62.

Ђурићи и Вулићи
То да је комшија убио комшију
прича је стара колико и стих.

И да се свети свој: такав нам је сој.
Међутим, убијати једни друге,
а већ сви убијени, само чекају
на ред: то је чудан део приче.
Збунили смо душманина својим
душманским сатирањем оних
са којима исти плот делимо.

2011

63.

Од кад смо први пут посисали
гледамо њих
као хипнотисани
Што би рекла Ерика Џонг
"тик-так: буп, пауза, буп"
Желимо нежност
дечачки анимално
да нас привију уз њих
(и само уз њих):
"тик-так: буп, пауза, буп"
Постајемо бескичмењаци
временом
кривимо вратове
као диносауруси
да боље видимо
што више зелени дохватимо
кад прођу (углавном туђе):
"тик-так: буп, пауза, буп"
А онда
свеједно кад
али већ дуже време
свакако
не чује се више: "буп, буп"
више је то: "блоћ, блоћ"

Оне су постале пластика
Ми постајемо педери
2011

64.
НЕЋУ!!!

Хоћу своје право да: нећу!!!
Хоћу да нећу, нећу да: хоћу
Алтернативно: нећу у Европу
Нећу ни да дајем паре попу

Да се педеришем: нећу
Ни сваки дан да палим свећу
Веру за вечеру нећу да дајем
Ни да се патриотом издајем

Нећу да дижем руку с' прстима
Ал' ни да се дружим са црнцима
Нећу да будем полит – коректан
Нит' да због истог будем сјебан

Нећу да убијам за своју нацију
Нећу ни НАТО окупацију
Нећу да убијају мој народ
Нит' да се селим у Новогород

Ни лево, ни десно: нећу
Ни да ми други доноси срећу
Ни горе, нећу, ни доле: јашта
Довољна ми је моја башта

Добро су дошли, срећан им пут
Не желим под ничији скут
И свима около желим срећу

Ал' хоћу своје право да: нећу

Нећу у Србију: ни прву, ни другу
Ни ауто-равницу, ни низ јужну пругу
Нећу Егзит, ни Гучу
Ни у двојке круг, ни на север ил' југ

Нећу невладине џабалебароше
Нити владине сецикесе
Нећу потплаћене мондијалисте
Нити затуцане националисте

Хоћу своје право да: нећу!!!
Тако се борим за нешто више
Оствареним правом да одбијам
Ја своје ХОЋУ добијам

2011

65.

У име правде
за име Бога
наиме будућности
због светлог имена:
не дајмо Космет!!!

Не може зора без јутра
Не дође данас без сутра
Нема росе без травке
Нема човека без мајке

Има нешто више
изнад нас:
у нама
Има нешто дубље

од плићака којим нас воде
Има нешто важније
од пуног корита помија:
који нам нуде.

Не може: у име Оца
ако нема Сина
ако Духа нема средина
неће бити ни: Амина!

Има нешто лепше:
око нас
У другима: нашим
Има нешто вредније:
од тридесет златника.

Не може осмех без деце
Не може слава без свеће
Нема образа без поштења
Нема будућности без поколења

Има нешто вечно
о чему се не договора
о чему се не разговара
о чему се не преговара
Има нешто веће:
о чему се ћути

Не може човек без истине
Не може ништа до века
Сем Бога Господа
И српског Космета

Не дајмо Космет из срца
Не дајмо тапију прадедовску

Са чистом душом у себи

Градимо пут победи

2011

66.

Не може се рећи да сам леп

ал' зато нисам паметан

О бескрају знам колико и други

Ништа, дакле

Чак можда и нешто више

Не може се рећи да нисам глуп

то је зато што су други слепи

У ноћи у магли

кад ми се јави да будем леп

2012

67.

ЈЕЧАМ ЖЕЛА

Младост је све

данас и јуче

млако пиво из корита

поцепане хулахопке

Данас кад смо стари

једино младост од јуче имамо

КОСОВКА ДЕВОЈКА

Завичај значи да си рођен

и био млад

и волео и клизао се

сличугама низ Рибњачко брдо

те руком ловио поточару

ЈЕЧМУ ГОВОРИЛА

Љубав је кад си добар

да те воле
и да волиш добре
чистокрвне плавокрвне
што рађају племиће
ЈЕЧАМ ЖИТО
У хладу старом
неколико векова
пушили смо краомице
јер баца има тешку руку
а даја је знао да нас помилује
СЕМЕ ПЛЕМЕНИТО
Младост је све
Завичај значи да си рођен
Љубав је кад си добар
У хладу старом
ЈА ТЕ ЖЕЛА А ЈА ТЕ НЕ ЈЕЛА
2012

68.

Кад сам ти дао цвеће
сматрала си то
само добрим уводом
И ништа више
Романтика је
за тебе екцес
љубав вирус
који се лечи
на чековима
преписаним антибиотицима

Знаш, није ни цвеће јефтино
поготову оно убрано
Брати за некога
исто је што и ловити

и улов у пећину довући

Ако већ сматраш
цвеће невредним
онда ни ова песма
ништа не кошта
па се неће ни посветити:

Теби
већ:
промашају Мом'
2012

69.

Стари су косметски двори
Камен таман: прави склад
Што даје моћан 'лад
У тој богомољској заветрини смо
Први пут љубили првољубљене
Девојке лепе и недирнуте
Што су расле са сунчане стране
Од конака и капије знане

Није тамо само прошлост
Има и једна успомена
Још жива што белином роси
По мојој поседелој коси
Успомена, еј мори
Успомене најскорије
А живи смо па су нам оне
Драже од мртве историје

Ама би' се вратио ја
Под тај 'лад

Мање због Душана Силног
Већ због љубичице уденуте
У косу што се слила
По мом рамену до крила
Коју сам љубио
Слатком језом подчикнут
Да ме не угледа архимандрит Сава
Ил' њејзин отац Слава

Отиш'о би' ја
Мање због Милоша и
Муратовог учкура до бијела грла
Већ да поведем сина
Па у 'ладу пушећи
Дуван ситан дедовски
Да се похвалим
Да зна
Да је и његов оца љубио
И био љубљен
И био вољен

И био грђен
Од архимандрита Саве
Од свога оца
Чије се име не римује
Ал' исто је знало да попује
Јер му је рекао Сава
Да му се жалио њен отац радиСлава
Како сам виђен у црквеном 'ладу
Где грлим девојку младу

И питаће дерам мој
Како то да ме је
Коцем јурио неки Слава
Дочим се и мајчин отац зове исто

Не схватајући ништа начисто

Дош'о би ја назад
Мање због дедовске тапије
Више због труле јапије
Од које су склепане крстаче
Архимандрита Саве
Синовог деда Славе
И оца мога
Чије име нема риме
Са Савом и Славом
Ал' исто деле поље
Од цркве десно па доле
При дну се улево скреће
А 'де им се пале свеће

ПС

Славина ћерка чита
Врти главом и ко да се пита
Тај момак са киме би у 'ладу
Дал' одрасте када
И јел' до сада
Изађе икад из тога 'лада?!

2012

70.

Секни реч да ти га не фикнем
Ступцем преко крста
Ко је с'тебом орао
Гузицом је дрљао
Сави шипке и немо да је'ш
Оно што се не је'
Се ако кренем на тебе

Опуваћу те кај баба ратлук
Ицепаћу те кај свиња мрсан цак
Растурићу те кај пиво пред задругу
Зато ме не затракуј
Немо на мене да шиљиш тану ствар
Не турај жишке и не пиљкај се
Јер много ти је зинуло дупе
Ал садекенаке си налетео на рутав нос
Има да те прострем кај куракасалицу
Јер и над попом има поп

2012

71.

Трагам за начином
да искажем себе
Трагова много лажних
ја лош трагач

Жудим за трагом
најлепше песме
Да после ње
и мене
сви занеме
Да нико више не пева

Трагам по мочвари
где се траг мириса губи
а њух песнички
издаје трагаоца
Јер блато и муљ
оставе воњ стопала
А стопало је нога
нема то везе са душом

Траг ме води
ал' нећу ја њиме
Мени песма ваља
зарад жене
Да је слудим
и узбудим
Да превари неког
са мном
Да преварим себе
са њом

Ја трагам
за својим трагом
Да стигнем њиме
одакле сам кренуо
кад сам побегао
онда кад сам први
лош стих нашкрабао
а тај ми је био најбољи
Па хоћу трагом својим
да стигнем
до себе најбољег
какав сам некад био
кад сам лош биво
али не најгори

Ја трагом идем уназад
трагам за прошлим временом
враћам себе трагача
тражим себе терача
жени
стиху
младости
животу

Враћам себе најлепшој песми
да могу главу да дигнем
и погледам око себе
у немо окружење
2012

*

Уловила ајкула златног човечуљка.
Пусти ме, рече човечуљак,
и испунићу ти три жеље.

То је тако људски, помисли ајкула,
имати неиспуњене жеље.
Али, шта мени треба?

Још дубље море?
Већа ширина?
Јачи зуби?
Лепше тело?
Шта мени треба?
Упита се ајкула, још једном,
за случај сваки.

Поједе човечуљка,
са тим потврди природу своју,
ајкула одбрани своје Ја.
Да, рече,
то ми је била жеља
до скоро сам људе јела
ал' први пут сада
поједох човека од злата.

*

Камен је деда донео
из далека
и њиме обложио спољње зидове
куће у којој сам рођен
Камена кућа
и црвени цреп

те два озидана димњака

Има ли права човек
коме је све то одузето
да прашта било коме?

Има ли права човек
коме је то спаљено
да буде срећан?

Има ли онај
ко је продао згариште
право
да се човеком назива?

*

Кад год помислим
да успевам
у ономе што сневам
тад обично побољевам,
пробудим се попишан
прецртан и отписан!

Кад год смислим
добру фразу
и уживам у изразу
да ме не разуму схватим
личном патњом ја то платим
и не могу да прихватим
да се моме делу смеју
геније ми не разумеју!

Кад год створим
лепу риму
па је додам своје стиху

док се дивим личном духу
на рамену осетим руку
иронију што се смешка
схватим ја сам људска грешка!

*

Велики си ти човек
да би се љутио на малог људа
Паметна глава
а ја глава луда
Сујету мани због величине
то је оков који не да Човеку
да се вине у висине
Кад чиниш добро
не чекај хвала
прошло је време идеала
Космичка сила
невидљива правда
ипак ће стићи до твојих врата
Мало пре слагах
ван својих моћи:
КАД ЧИНИШ ДОБРО
ДОБРО ЋЕ ДОЋИ!!!

*

Двадесет година
Мене су ударили теретни возови
А ви ми сада претите дресином
Страх ме од нестраха мог
Нема отпора само отпорности
Нема избора само произвољности
Нема узора само ништавности

У плићаку ме даве
А океан ми је својевремено бив'о узак
Мада, према свецу и тропар
Пали смо са коња на магарца
Некад је имао ко да те гази
Имао је и кога
Данас
У царству слепих ћорави су на цени
А нама и мени никако да се посрећи
То је зато што смо немоћни
Да узмемо ствар у своје руке
Најебемо се мајке олошу
Сродимо се са природом
И живимо срећни са свитањем и сутоном
Без икаквих стандарда
Некад су ме газили брзи возови
Био сам млад и јак
Сад сам изнемог'о
Зато ће ме мрцине дотући дресином

*

Промашлио сам живот
али сам погодио све остало
Онда си наишла ти
Била си прескупа за мене
Мислим: материјално прескупа
Ти си од оних
које траже да буду добро плаћене
А ја нисам плаћао никад
Ни добро нити слабо
И кад сам имао чешће кад нисам
Не плаћајући сам ја погађао
неке од осталих ствари
Кад год би ме сматрали губитником
ја сам промашивао устаљеност

и тако промашујући очекивања
и погађајући све остало
биво сам другачији
Мрзели су ме због тога...

*

Сад знам
дошао је тај дан
Чујем шум мора које никад нисам волео
и уместо крике галебова
жамор људи изнад мене

Сад знам
стигао је тај час
И ако још не видим корен траве
и још ме људи памте
као што ја памтим сутон
на каквом брегу
са засенченим виноградима

Стигао је тај трен
сад знам
Јер је остала песма
и нема више певања
и остао је овај стих
те мрвице камена исклесаног

*

Што песник опева
Критичар наружи
Лакше је рушити
Него градити нешто лепо
Не верујем више у Бога

Хвала Богу
И нека ми опрости

*

У Истоку живело разни' људи
Само су одабрани мрели у њему
Брушила бистра вода
реч увредушу и тешитељку
подједнако
Њен хук није дао
да чујемо једни друге
па остадосмо неувређени
и неутешени

Борило се зло и добро
около нас
Никад у нама

Било је запарине летње
коју ноћ избрише са сокака
рике гладних свиња
и јутарње росе које никада
није фалило

У Истоку је живело разни' сорти
Ретко је која била мудра
скоро је свака била
речита

У Истоку је живело разни' типова
домаћина кабадахија пијаница
пастира трудбеника лажова
крадова поштењачина кровних петлова
добрих али будала
лоших али паметних

шер будала оних који нису штетни
цагадура наметника истресака једвадочека
мудријаша циркусаната превараната
инсана душебрижника самотника
веселјака лелекача пивопија
ноћобдија славопојаца својте
игбалција батлија лаћамија
чаталција даја теткића
кумова комшија пријатеља
паламарција јуфкација
тукмака бистрих
пишманција муштулгција
докољних љапера
бељава арамција
Људи

У Истоку је живело разни' жена
све су биле домаћице
И свака је кућа имала смука подпрагаша
те гнездо ластавица испод шталног крова

Било је планинског пута
у време кад се дан одваја од ноћи
и неких топола низ реку
те плота преко којег сам бежао

У Истоку није било ичега
сем људи и звери
ватре и воде
сунца и месеца
њиве и шуме
равнице и узбрдице
планине и низбрдице
У Истоку је свега фалило
Сем среће

и несреће

Било је имена
урезаног кроз букову кору
и мирисног блата крај реке
што милује босу ногу
те лапата крила шотака
које не желе да буду украдене

У Истоку је живело разни' људи
Само није било свеће
да их њоме нађеш
У Истоку је било разни' људи
Срећом данас
разни Истоци живе
у свим тим истим људима

*

Метохија

Метохија
ја и ти
Сећам се капљица росе
што их избрзуша вода ствара
Ту сам први пут заволео
и намах се уплашио
за своју љубав

Ти си море по којем
броде небеске галије
са анђеоским крилима
уместо свилених једара

Ти си сурова питомина

ти си питома дивљина
Твоји су људи ко звери
а дивљач умиљно света

Бистра си вода планинска
тиха си река равничка
Ти си камен исклесан
сузама оних који су те волели

Зовеш нас а нећеш нас
иштеш много патње
за то мало љубави
којом си нас свезала

Отела си нам душе
предали смо ти децу
жртвовали родитеље
Остали смо сами

Вараш нас лепотом
ко неверна жена
губећи нам образ
правећи нас мушким

Људи смо а ти си рајски врт
Ми смо били где нам место није
Ти си са неприпадајућима цветала
Заједно зато само муку чинимо

Од кашмира си исплетена
златним концем извезена
Од људи си очишћена
од смрти си освећена

Споменик ти је подигнут давно
и сад можеш спокојно да почиваш

Без порода и окота
без оних који су те наследили

Метохија
ја и ти
Сећам се црквеног зида
испод којег сам
први пут љубио
и непољубљен побег'о

*

Ђурићи и Вулићи
То да је комшија убио комшију
прича је стара колико и стих.
И да се свети свој: такав нам је сој.
Међутим, убијати једни друге,
а већ сви убијени, само чекају
на ред: то је чудан део приче.
Збунили смо душманина својим
душманским сатирањем оних
са којима исти плот делимо.

*

Што да лажем – кад истину зборим?!
Што сам лопов – када своје крадем?!
Што да бежим – кад сам себе јурим?!
Што да журирам – када сам већ стиг'о?!

Што истину зборим – кад лажову причам?!
Што крадем своје – кад крадем од себе?!
Што сам себе јурим – кад од себе бежим?!
Што журирам кад стигох – уместо да лежим?!

Што истину зборим – кад је лажа слатка?!

Што крадем од себе – кад је туђе слађе?!
Што од себе бежим – а другога немам?!
Што толико журим – умрећу свеједно?!

А када се деси: кад умрем свеједно!

Истина и лажа: доћи ће на исто!
Ни своје ни туђе: понети не могу!
Побећи се неће: од судњегачаса!
Журићу онолко: колико ме носе...

*

МУЗА ПЕВА ПЕСНИКУ

Молим те
лепо причај
о љубави:
опевај
Умеш много лепих речи
о љубави:
волим те
на пример
Ти мене не волиш
знам
много песама
о љубави:
знаш
Можда ћеш једнога дана
причајући
о љубави:
певати о мени
Волећу
немам шта да изгубим чекајући
о љубави:
да сазнам
Све што сам могла дочекати

прошло је
о љубави:
сем тебе

*

**Певанија једног српског вола (просечно поплављеног), у народу
нареченог Игор Ђ., међ' стоком непознатог.....**

Зором се пробудим, па са собом роморим:

дал' да се мијем, ил' да се бијем?!

Пошто не умијем другог' да разбијем,
зарад истог мнијем сам себе да збријем.

Због скотова разни' џепови ми празни.

Немам ни да пијем, камол' да се мијем,

Захтев ми одбијен да рачун пребијем

на некол'ко рата, исто ми се вата.

Немам агрегата а касни ми плата

а без струје неће ни уз помоћ свеће.

Није антитеза већ је хипотека:

„бити или не бити“ исто ће се збити.

Мораш прво подмирити, па се после бити,

мораш прво платити, па се онда млатити,

на конопцу клатити ил' са моста скакати,

по вољи ти послен, кад си незапослен.

Никако да дође, да ме мука прође.

Око ситних сати – туга се поврати,

па лошије спијем и још грђе снијем.

Ујутро се мијем – уместо да бијем. Себе.

За воду се снађем, мало снаге нађем:

ко се мије не умије неког другог да убије,

ко се мије чистији је од скотова крмељиви',

ко се мије тај не смије бити гори од бештије.

Ко умује шта је боље: да се мије или друго,

тај је проп'о већ подуго.

И не вреди да убије, нек се мије, нек се смије,

самом себи и братији овејаних губитана.

Доћ'е вода једног дана, биће земља окупана.
Устаћемо једног јутра: дочекавши боље сутра.

Епилог:

Вода дође, дође вода, ал' не чиста већ прљава,
преплови нас на брзака, не бирајућ' много при том:

дал' мештана, ил' дошљака,

да ли Цамба, ил' Тарзана,

вода стиже, с' много страна,

с' реке, с' брда и са неба,

кад већ нема да се пије, не треба нам ни за 'леба.

Оде вода, однесе нам што остаде за камату,
не однесе зло са собом, оста'смо у горем блату,
поплављени, преварени, одувани, изгужвани.

Нит' мивени, нит' бивени! Само у ред доведени!

*

Решисмо да продамо

Тад смо продали себе

Прво

После и остало

Неки рекоше: мало је

Други: доста је

Трећи: рано је

Четврти: добро је

Нико не рече: зашто

А знали смо сви

Знао сам зашто

Морало се

Мада они што немају

Сматрају другачије

Решисмо да продамо

Отац се мрштио

Али није више могао

Да гледа овдашње изелице
Како нам око првог у месецу
Куцају на врата
И кезе се над нашим тањиром
Бројећи наш новац
Као да је њихов

Решисмо да продамо
Мајка рече: наше је
Није: рекох ја
Рекох: то је од наше деце
Ти си моје дете: рече мајка
Отац се мрштио
Неко је куцао
Погледали смо календар на зиду

Решисмо да продамо:
Да би купили
Продали су нам:
Да би спискали
Купили су нам:
Да нас више никад не виде
Свако је имао свој ћар
И своју штету
Ама Морава, Колубара и Бегеј
Нису наше воде
Вода нас однела
Ко што Исток и Ибар
Нису њихове реке
Река их подавила

Решисмо да продамо
Руке су ми дрхтале
Са новцем туђим у њима
Сада као мојим

На влажним длановима
Плакали су претци моји
Смејали су ми се потомци
Отац је скинуо календар са зида
И подерао га у парампарчад

Решисмо да продамо
Ништа сем образа нисмо имали
А газда није хтео
Част за кирију
Само би се почастио ракијом и кафом
Зато продадосмо
Па бејасмо исти
А он остаде без мученице

Решисмо да продамо
Да купимо рингишпил
Рече деран мој
Да лебдимо и гледамо свет
Са висине и свих страна
И да никад немамо
Врата и зидове
Да никад никоме не покуцамо
Или забранимо
Да удари ексер
На туђем зиду
За своју икону

Решисмо да продамо
И продадосмо
Пуче ланац
Откачи се корпа
Те нас цидну
И још увек летимо
Пад ће значити слободу

А никад пасти нећемо
Продадосмо и још летимо...
Желимо да паднемо
Ал' продадосмо
Па немамо више своје земље
Да нас дочека при паду и убије
А на туђој се не пада
И не гине
Чак и кад је купиш

Продасмо решени
Да живимо
А сад немам где родитеље да сахраним
И немам чиме аманет свој
Детету да платим...

*

Време злих очева
и беспомоћних мајки
Млеко из сисе
отимају својој деци
На крају и потомство
прождру псећи
јашући ти децу

Видим
неки дан
старца како халапљиво
ждере
И ждере
Сит и пресит
Ждере
Да случајно
потомцима нешто
не остане

Осим срама

Један је молио
да га сахране са кућом
Други је тражио
да још проживи
како би достојанствено
децу сахранио
Трећи је тражио
младу девојчицу
да му помаже
кад носи цвеће
жени на гроб

Време злих предака
трује нас
Убија у нама људскост
тера нас да будемо
исти
Да као цукци
кидишемо
на своје мајке
И као свиње
раскомадамо
своје легло

Шта чинити у васиони злог оца?
Допунити му чинију својим последњим парчетом кад кријући једе већ
пресит!
Додати свој последњи динар на огромну гомилу коју не може спискати до
краја живота!
Налити му у уста последњу кап воде гледајући своју жедну децу!
Хвалити му мудрост кад се просипа глупошћу!
Захвалити му се кад ти чини штету подсећајући га где још може да те
оштети!

Кад осетиш да се поправља тек тад га удри јер он жели да ти отме и доброту!
Кад дође време ожалити га и оплакати!
Не бежи! Немаш куд! То је твоја крв! Твоје семе! То је твоја мржња и твоје
зло! То си ти: он је ти!

*

Опрости ми, ако мораш
Пошао сам за лепетом гусака
Чврстим тлом поскакујући
Тражећи погодно место за буђење

Опрости ми, ако мораш
Попио сам млако пиво
У оном бирцузу где се скупља олош
Онда сам старом камером усликао кадар

Опрости ми, ако мораш
Или: сцену
Гледао сам груди једне жене
Коју сам срео у цркви
Сласно ми беше и њој

Опрости ми, ако мораш
Умио сам се сузама
Које сам чувао за ближње
Онда сам се попео на врх планине
И викао твоје име у ехо

Опрости ми, ако мораш
Брда нису одзвањала
Па сам отишао у рат
И убио човека ни крива ни дужна

Опрости ми, ако мораш
Онда сам убио јелена
Онда сам убио јежа

Онда сам убио наду

Опрости ми, ако мораш
Онда не схватих зашто јежа
Онда сам купио кућу
Онда сам родио ћерку

Опрости ми, ако мораш
Кћи ми се прокурвала
Онда сам попио чашу вина
И набрао шаку трешања

Опрости ми, ако мораш
Онда сам побегао из манастира
И сад стојим пред твојим вратима
Тражећи да ми се предаш сва

*

СРБИН СЕ БЕЗУСПЕШНО ВРАЋА У РОДНИ КРАЈ

Већ се добрано накупила маховина
по точковима запреге
која ме вуче у завичај.
Кљусе је липсало.

Изгледа да се само моја сенка креће.

У подне: чак ни она!

А видиш, те патине нема:
по гробовима мојих предака,
јер брсте са камена и ломе га.

Чини се: никад сванути неће!

То је моја несрећа и многих Срба:

лишајеви на ћоновима,
алге у кладенцима,
бршљенови међ' зидовима а
креч на стећцима!

Не сећам се више:
оклен сам крен'о.
Не држи ме место:

'де сам дош'о.
А, не знам куд да се вратим,
јер сам заборавио:
одакле сам пош'о.

Фарисеји су направили Потемнкинову варош,
наши писари је својим мастилом освештали,
а моја браћа пристала да буду воштани печат.

Восак ко восак, чим угреје: топи се.
Лицемери су направили јефтин Дизниленд,
да имам 'де да одем
кад се ужелим родног краја и спаљеног дома.

То је заиста хуманитарно
и вредно пажње.

Цивилизацијски, да кажем!
Јер је нека врста цивилизације:
и бич Атиле Божјег,
и колац Сулејмана Величанског,
и томаховк Вође Атла'нског!

И ако то нема везе
са црквом 'де сам крштен.

Спрдају се, већ, и Цигани по вашарима:

са меном,
и мојим похабаним багажом.
Исмевају ми рупе на ципелама
скретничари возова,
оних који одавно возе:
само у једном правцу.

Пљују ми у личну карту
органи нереди,
и серу ми се
на место рођења:
комшије.

Граничари чак одбијају
да пуцају на мене, у мене.

Све у свему,
остало ми само име и презиме,
су чим ћу пред господара и

којима потписујем ову песму:
Игор М. Ђурић!

Кај да би се поново родио,
кад би ми макар признали патњу,
ови овде, ди сам: а боље да нисам.
Кад би схватили оно
за чим чезнем,
а што они имају,
к'о да немају и свеједно им је.
Били би бољи људи.

Овако,
остаје ми да виленим над водом,
ко магла, ко дим.
Нечујно и тихо,
милујући свеже орање,
крадом лебдећи да стигнем
тамо.
И једном за свагда:
свршим са тим!

Са тим: да сам нечији и негде рођени син!
Са тем: да негде треба и да мрем!

*

Кад једнога дана
Мој шешир
Остане без главе
Животе мој
Пусти коју сузу
Пошто радости немаш више
Све си са мном потрошила
Исплати гробаре
Подај просјаку
Отпрати родбину и пријатеље
Испразни моје фиоке
Спали све што тамо нађеш
До последњег листа

Заспи па усни
И кад чујеш курјака
У сну
Како завија негде на брду
Уз пругу
Крај реке
Знај
То твој вук
Урличе благослов теби Животе
За твоју нову љубав
И твој нови живот

*

Ајкуле ће нас опет надживети.
Онда сам тражио цигарете. Нигде их није било.
Ајкуле, да.

Али за хиљаду година.
А цигарете ми требају одмах.
Треба ми добар, стари, марлоборо.
За пар чаша најјефтинијег вискија.

Децу треба тренирати да могу да преживе без информационих технологија.

*

Учили су нас да пољубимо хлеб
Пре него што га бацимо

Васпитавали су нас
Да љубимо руке старијима

Терали су нас
Да љубимо покојника

Гледали нас како љубимо
Икону у сркви

Нагонили нас да се изљубимо
Кад укрстимо чаше

Љубили смо: врата, слику, чашу, земљу, старце, децу, јабуку, заставу,
мермер, пушку, крст, говече, праг...

Све су нас учили и терали: да љубимо – осим жене. Нису нас васпитавали да
жену љубимо. Не!!! То је била срамотно.

Зато смо се сами учили.

*

